

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ (Α'.Ζ'). Μικρόν Απόδειπνον. (Αρχή ἕως τό «Ἄξιόν...».Σελίς 204-212-217). Κανών. (Τοῦ Ἀκαθίστου. Σελίς 219227). Τῆ ὑπερμάχῳ.... (Σελίς 227). Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἶπεῖν τῆ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε (γ'). Καί σὺν τῆ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει, χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει. Χαῖρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδὰμ ἢ ἀνάκλησις, χαῖρε τῶν δακρῦων τῆς Εὐας ἢ λύτρωσις. Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς, χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα, χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα. Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον, χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως. Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις, χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης. Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε. Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς,</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ. (ΟΙΚΟΙ: Α'.Ζ'). Μικρό Απόδειπνο. (Αρχή ἕως τό «Ἄξιόν...».Σελίδα 204-212-217). Κανόνας. (Τοῦ Ἀκαθίστου. Σελίδα 219227). Τῆ ὑπερμάχῳ.... (Σελίδα 227). Ἄγγελος πρωτοστάτης στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, νά πεῖ στή Θεοτόκο τό χαῖρε (γ'). Καί μαζί μέ τήν ἀσώματη φωνή βλέποντάς σε νά παίρνεις σῶμα, Κύριε, ἀποροῦσε καί στεκόταν κραυγάζοντας πρὸς αὐτήν τέτοια λόγια· Χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας θά λάμπει ἡ χαρὰ· χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας θά ἐξαφανισθεῖ ἡ κατάρα. Χαῖρε ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ἀδὰμ ἀπὸ τήν πτώση του· χαῖρε ἡ λύτρωση τῶν δακρῦων τῆς Εὐας. Χαῖρε ὕψος δύσκολο στό ἀνέβασμα γιά τοὺς ἀνθρώπινους λογισμοὺς· χαῖρε βάθος δύσκολο στήν ὄραση ἀκόμη καί στά μάτια τῶν Ἀγγέλων· γιά τά μάτια τῶν Ἀγγέλων· καί στά στά μάτια τῶν Ἀγγέλων. Χαῖρε, γιατί εἶσαι θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ· χαῖρε γιατί κρατᾶς αὐτόν πού συγκρατεῖ τά πάντα. Χαῖρε, ἀστέρι, πού ἐμφανίζεις τὸν Ἥλιο· χαῖρε ἐσύ πού στήν κοιλιὰ σου σαρκώθηκε ὁ Θεός. Χαῖρε ἐσύ, μέ τήν ὁποία γίνεται καινούρια ἡ κτίση· χαῖρε ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης. Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτη. Βλέποντας ἡ Ἁγία τὸν ἑαυτό της, νά ἔχει ἀγνότητα, λέγει στό Γαβριὴλ θαρραλέα· τά παράδοξα λόγια σου στήν ψυχή</p>
---	--	--

δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται, ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων, Ἀλληλούια.

Γινῶσιν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα: Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν, Υἱὸν πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν, λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλήν κραυγάζων οὕτω:

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις, χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον, χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλιμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός, χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθύλητον θαῦμα, χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀρρήτως γεννήσασα, Χαῖρε, τὸ πῶς μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γινῶσιν, χαῖρε, πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ. καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἄπασι, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως.

Ἀλληλούια.

μου φαίνονται δύσκολα νὰ γίνουν δεκτά· Διότι πῶς κάνεις λόγο γιὰ ἐγκυμοσύνη μὲ σύλληψη χωρὶς ἄνδρα; κράζοντας: Ἀλληλούϊα. = (Ὑμνεῖτε τὸν Θεό).

Ζητώντας νὰ γνωρίσει ἄγνωστη γνώση ἡ Παρθένος, φώναξε πρὸς τὸν ὑπηρέτη τοῦ Θεοῦ· Ἀπὸ σπλάχνα ἀγνά πῶς εἶναι δυνατό, νὰ γεννηθεῖ Υἱός; πές μου. Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε σ' αὐτὴν μὲ φόβο, ἀλλὰ κραυγάζοντας ὡς ἐξῆς:

Χαῖρε ἐσύ, πού γίνεσαι γνώστης τῆς μυστηριώδους ἀποφάσεως τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐσύ πού εἶσαι ἡ πίστη, αὐτῶν πού προσεύχονται σιωπηλά.

Χαῖρε ἡ προπομπός (ἡ ἀρχή) τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε ἡ ἀνακεφαλαίωση τῶν δογμάτων του.

Χαῖρε σκάλα ἐπουράνια, μὲ τὴν ὁποία κατέβηκε ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα πού μεταφέρεις τοὺς προερχομένους ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανό.

Χαῖρε τὸ πολυθύλητο (θρυλικό) θαῦμα τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε τὸ πολυθρήνητο τραῦμα τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε ἐσύ πού γέννησες τὸ Φῶς κατὰ τρόπο μυστηριώδη· χαῖρε, Ἐσύ πού δέν ἐξήγησες σέ κανένα τὸ πῶς.

Χαῖρε ἐσύ πού ὑπερβαίνεις τὴ γνώση τῶν σοφῶν· χαῖρε ἐσύ πού φωτίζεις τίς διάνοιες τῶν πιστῶν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτη.

Δύναμη τοῦ Ὑψίστου ἐπισκίασε (σκέπασε) τότε τὴν ἄπειρη γάμου, γιὰ τὴ σύλληψή της· καὶ τὰ καρποφόρα σπλάχνα της τὰ ἀνέδειξε ὡς ἀγρὸ εὐχάριστο σέ ὅλους, πού θέλουν νὰ θερίσουν σωτηρία, ψάλλοντας ἔτσι:

Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα θεοδόχον, ἢ Παρθένος τὴν μήτραν,
ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ, τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης
εὐθύς, ἐπιγνὸν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ
ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα, χαῖρε,
καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον,
χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν,
οἰκτιρῶν, χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν
ίλασμων.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις,
χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα, χαῖρε,
παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία, χαῖρε,
θνητῶν πρὸς Θεὸν παρηγοσία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ
σώφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε
θεωρῶν, καὶ κλειψίγαμον ὑπονοῶν Ἄμεμπτε, μα-
θῶν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου,
ἔφη. Ἀλληλούια.

«Τῆ Ὑπερμάχω...». (Σελίς 227).

Τρισάγιον. (Σελίς 15-16).

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.
(Σελίς 212-217).

Ἐχοντας ἢ Παρθένος τὴν κοιλιὰ της ὡς δοχεῖο ὑποδοχῆς
τοῦ Θεοῦ, ἔτρεξε στὴν Ἐλισάβετ· καὶ τὸ βρέφος ἐκείνης
ἀμέσως, μόλις ἀντιλήφθηκε τὸν χαιρετισμὸ τῆς χαιρόταν!
Καὶ μέ σκιρτήματα ὡς ἄσματα φώναζε στὴ Θετόκο·

Χαῖρ, κλῆμα ἀμαράντου βλαστοῦ· χαῖρε κτῆμα ἀγνοῦ
καρποῦ.

Χαῖρε ἐσύ πού καλλιέργησες τὸν φιλάνθρωπο γεωργό·
χαῖρε ἐσύ, πού βλάστησες τῆς ζωῆς μας τὸ Φυτουργό.

Χαῖρε, γῆ (χωράφι), πού βλαστάνεις εὐφορία
εὐσπλαχνίας· χαῖρε τράπεζα πού σηκώνεις ἀφθονία συγχω-
ρήσεως.

Χαῖρε, διότι κάνεις νὰ ξαναβλαστάνει τὸ λιβάδι τῆς
ἀπολαύσεως· χαῖρε, γιατί ἐτοιμάζεις τὸ λιμάνι τῶν ψυχῶν.

Χαῖρε, θυμίαμα εὐπρόσδεκτο γιὰ πρεσβεΐα· χαῖρε συγχώ-
ρηση ὄλου τοῦ κόσμου.

Χαῖρε, ἢ χάρη τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς θνητοὺς (τοὺς
ἀνθρώπους)· χαῖρε ἢ παρηγοσία (τὸ θάρρος) τῶν θνητῶν πρὸς
τὸν Θεό.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτη.

Ἐχοντας μέσα του ζάλη ἀμφίβολων λογισμῶν ὁ συνετός
Ἰωσήφ ταράχθηκε, βλέποντάς σε μέσα στὴν ἄγαμη, καὶ θεω-
ρώντας σε ἐξώγαμο, Ἄμεμπτε· μόλις ὅμως ἔμαθε τὴ σύλληψή
σου ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, εἶπε:

Ἀλληλούια.

«Τῆ Ὑπερμάχω...». (Σελίδα 227).

Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16).

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου.
(Σελίδα 212-217).